

Kami Garsija i Margaret Stol

PREDIVNA STVORENJA

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Kami Garcia & Margaret Stohl
BEAUTIFUL CREATURES

Copyright © 2009 by Kami Garcia and Margaret Stohl

Translation copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za
Nika i Stelu,
Emu, Mej i Kejt
i
sve naše činovorce i izopštenike, ma gde da su.
Ima nas više nego što mislite.*

*Mrak ne može proterati mrak;
samo svetlo to može.
Mržnja ne može proterati mržnju;
samo ljubav to može.*

– MARTIN LUTER KING MLAĐI

PRE
Usred nedodije

U našem gradu postoje samo dva tipa ljudi. „Glupi i oni koji su tu zaglavili“, kako je moj otac ljubazno razvrstao naše komšije. „Oni koji su prisiljeni da ostanu ili previše glupi da bi otišli. Svi ostali nađu načina da se izvuku.“ Nije bilo sumnje u koju grupu on spada, ali nikada nisam imao hrabrosti da ga pitam zašto. Moj otac je bio pisac i živeli smo u Getlinu, u Južnoj Karolini jer su Vejtovi oduvek tu živeli, otkako se moj čukunčukun Elis Vejt tokom Građanskog rata borio i poginuo s druge strane reke Santi.

Samo što ga ovdašnji ljudi nisu zvali Građanski rat. Svi mlađi od šezdeset zvali su ga Rat između država dok su ga oni preko šezdeset zvali Severnjačka agresija, kao da je Sever nekako uvukao Jug u rat zbog loše bale pamuka. Svi osim moje porodice. Mi smo ga zvali Građanski rat.

Razlog više da jedva čekam da odem odavde.

Getlin nije bio poput gradića kakve ste vidali u filmovima, osim ako se nije radilo o filmu od pre otprilike pedeset godina. Bili smo previše udaljeni od Čarlstona da bismo imali *Starbaks* ili *Mekdonalds*. Imali smo samo *Led-ni kraj* pošto su Džentrijevi bili previše škrti da kupe nova slova kad su kupili *Ledenog kralja*.

Biblioteka je još uvek imala katalog s karticama, srednja škola table s kredom a naše javno kupalište bilo je jezero Maultri, sa sve mlakom smeđom vodom. U *Sinepleksu* ste mogli pogledati neki film otprilike u isto vreme kad bi izašao na DVD-ju, ali biste do Samervila morali da se odvezete autostopom, pored državnog kalendarja. Radnje su bile u Glavnoj, dobre kuće u Rečnoj ulici, a svi ostali živeli su južno od Puta 9, na kome je pločnik propao i pretvorio se u kratke betonske čekinje – grozne za hodanje ali savršene za gađanje besnih oposuma, najgadnijih životinja koje postoje. Toga nikad nema na filmovima.

Getlin je bilo jednostavno mesto. Getlin je bio Getlin. Komšije su po nepodnošljivoj vrućini osmatrale sa svojih tremova i naočigled svih kupale se u znoju. Ali nije bilo svrhe. Nikad se ništa nije menjalo. Sutra će biti prvi dan škole, moje druge godine u gimnaziji „Stounvol Džekson“ i već sam znao sve što će se dogoditi – gde ću sedeti, s kim ću pričati, znao sam viceve, devojke, ko će se gde parkirati.

U okrugu Getlin nije bilo iznenađenja. Bili smo manje-više epicentar nedodijeljenosti.

Bar sam tako mislio kad sam zatvorio ofucani primerak *Klanice pet*, isključio ajpod i ugasio svetlo u poslednjoj letnjoj noći.

Ispostavilo se da nisam mogao biti dalje od istine.

Bilo je tu nekakvo prokletstvo.

Bila je tu jedna devojka.

A na kraju, bio je tu i grob.

Nisam ni slutio šta se sprema.

2. 9.

Samo ti sanjaj

Padam.

Padam u prazno prevrćući se u vazduhu.

„Itane!“

Pozvala me je, a samo od njenog glasa srce mi zalupa jače.

„Pomozi mi!“

I ona je padala. Ispružio sam ruku pokušavajući da je uhvatim. Posegnuo sam, ali uhvatih samo vazduh. Nisam imao tlo pod nogama i grebao sam po blatu. Dodirnuli smo se vrhovima prstiju, i u mraku ugledah zelene varnice.

Onda mi ona iskliznu kroz prste i osetih samo gubitak.

Limun i ruzmarin. Čak i tad sam joj osećao miris.

Ali nisam mogao da je uhvatim.

I nisam mogao da živim bez nje.

Naglo sam se uspravio u krevetu pokušavajući da dođem do daha.

„Itane Vejte! Probudi se! Ne mož' mi kasniti prvog dana škole“, začuh Amin glas kako me doziva iz prizemlja.

Usmerio sam pogled na delić mutnog svetla u mraku. I začuo udaljeno dobovanje kiše o naše stare žaluzine. Sigurno pada kiša. Sigurno je jutro. Sigurno sam u svojoj sobi.

U mojoj sobi bilo je toplo i vlažno od kiše. Zašto mi je prozor otvoren?

U glavi mi je bubnjalo. Ponovo sam se bacio u krevet, a san je, kao i uvek, iščeznuo. Bio sam na sigurnom u svojoj sobi, u našoj prastarjoj kući, u istom škripavom krevetu od mahagonija u kome je verovatno pre mene spavalo šest generacija Vejtovih, gde ljudi ne propadaju kroz crne rupe od blata i gde se zapravo nikad ništa ne dešava.

Zurio sam u malterisanu tavanicu obojenu u nebeskoplavu da se ne bi nastanile zolje drvenarice. Šta mi je?

Već mesecima sanjam isti san. Mada ga nisam pamtio u celini, sećao sam se jednog dela koji je uvek bio isti. Devojka pada. Ja padam. Moram da izdržim, ali ne mogu. Ako je pustim, dogodiće joj se nešto užasno. Ali u tome i jeste stvar. Ne mogu da je pustim. Ne mogu da je izgubim. Kao da sam zaljubljen u nju iako je ne znam. Poput ljubavi *pre* prvog pogleda.

A to deluje suludo, s obzirom na to da je ona samo devojka iz sna. Nisam čak znao ni kako izgleda. Već mesecima sam sanjao taj san, ali za sve to vreme nikad joj nisam video lice, ili ga se nisam sećao. Znam samo da sam svaki put kad bih je izgubio imao isti osećaj mučnine. Iskliznula bi mi kroz prste, a meni bi se utroba prevrnula – kao kad ste na toboganu smrti a vagon naglo ponire.

Leptirići u stomaku. Kakva šugava metafora. Pre će biti pčele ubice.

Možda sam poludeo ili mi je samo trebalo tuširanje. Slušalice su mi još uvek bile oko vrata, i kad sam spustio pogled na ajpod, ugledah pesmu koju nisam prepoznao.

*Šesnaest mesecâ, šesnaest godina
šesnaest tvojih skrivenih strahova
šesnaest puta suze si moje sanjao
dok godinama si padao...*

Bila je setna, jeziva – gotovo hipnotišuća.

„Itane Losone Vejte!“; čuo sam kroz muziku kako Ama više odozdo.

Isključio sam je, uspravio se u krevetu i smakao pokrivač. Činilo mi se kao da su mi čaršavi puni peska, ali znao sam da nije tako.

Bila je to zemlja. A moji prsti behu ulepljeni crnim blatom, baš kao i prošli put kad sam to sanjao.

Zgužvao sam čaršav i gurnuo ga u korpu ispod jučerašnjeg znojavog dresa. Ušao sam pod tuš i ribajući ruke pokušao da to zaboravim, dok su poslednji crni delići mog sna nestajali kroz odvod. Ako ne mislim o tome – to se onda i ne događa. Tako sam u poslednjih nekoliko meseci pristupao većini problema.

Ali ne i kad se radilo o njoj. Tu ništa nisam mogao. Stalno sam se vraćao na isti san, mada nisam mogao to da objasnim. Dakle, to je moja tajna, nema tu mnogo šta da se kaže. Imam šesnaest godina, zaljubljujem se u devojku koja ne postoji i polako gubim razum.

Ma koliko da sam se ribao, nisam utišao dobovanje srca. A kroz miris sapuna ajvori i šampona iz *Stani&Zdipi* još uvek sam ga mogao nanjušiti. Jedva, ali znao sam da je tu.

Limun i ruzmarin.

Sišao sam dole gde je sve bilo ohrabrujuće isto. Ama za doručkom gurnu preda me na sto isti stari plavo-beli keramički tanjir – majka ga je zvala japanski porcelan – s prženim jajima, slaninom, nama-zanim tostom i grizom. Ama je bila naša kućepaziteljka, više kao moja baka, osim što je bila pametnija i tvrdoglavija od moje prave bake. Ama me je u suštini odgajila i dala je sebi u zadatak da me natera da porastem bar još desetak centimetara, iako sam već imao dva metra. Ovog jutra sam bio neobično izgledneo, kao da nedelju dana nisam jeo. Smazavši jedno jaje i dva parčeta slanine s tanjira, već sam se osećao bolje. Iscerio sam joj se punih usta.

„Ne šteti me, Ama. Prvi je dan škole.“ Ona preda me tresnu džinovsku čašu soka od narandže i jednu još veću s mlekom – neobrano, jedino kakvo se kod nas pilo.

„Ponestalo nam je čokoladnog mleka?“ Ja sam čokoladno mleko pio kao što neki piju koka-kolu ili kafu. Čak i ujutro, uvek sam gledao gde ću dobiti sledeću dozu slatkog.

„P.R.I.L.A.G.O.D.I. S.E.“ Ama je za sve imala reč iz ukrštenice, što dužu to bolje, i rado ih je koristila. Kad bi ti sricala neku reč slovo po slovo, imao si osećaj kao da te svaki put udara po glavi. „Ilti, navikni se na to. I da ti na pamet nije palo da kročiš kroz ta vrata dok ne popiješ to mleko što sam ti dala.“

„Da, gospoja.“

„Vidim da si se doterao.“ Nisam. Nosio sam, kao i obično, farmerke i izbledelu majicu. Sve su imale različite natpise. Danas je to bio *Harli Dejvidson*. I iste crne starke koje nosim već tri godine.

„Mislila sam da ćeš se ošišati.“ Rekla je to prekorno, ali osetih šta se iza toga zaista krije: dobra, stara ljubav.

„Kad sam to rekao?“

„Zar ne znaš da su oči prozori duše?“

„Možda ja ne želim da iko zaviri u moju.“

Ama me kazni još jednim tanjirom slanine. Bila je visoka jedva metar i po i verovatno starija od japanskog porcelana, mada je za svaki rođendan tvrdila da puni pedeset i tri. Ali Ama je bila sve samo ne dobrodušna starica. Ona je bila vrhovni zapovednik u mojoj kući.

„E pa, i ne pomišljaj da po ovakvom vremenu izlaziš s mokrom kosom. Ne sviđa mi se ova oluja. Kao da je vetar uhvatio neko zlo, a s takvim danom se ne mož' izboriti. On tera po svome.“

Prevrnuo sam očima. Ama je na svoj način razmišljala o svemu. Kad bi zapala u ovakvo raspoloženje, mama je imala običaj da kaže da se Ama smračila – religija i sujeverje pomešani zajedno, kako to samo na Jugu može. Kad bi se Ama smračila, bilo je bolje

sklanjati joj se s puta. Baš kao što je bilo bolje ostaviti njene amajlije na simsovima, a lutke koje bi napravila u fiokama gde ih je držala.

Zahvativši još malo jaja viljuškom, završio sam šampionski doručak – jaja, hladni džem i slanina, sve pomešano u tost sendviču. Dok sam to trpao u usta, iz navike sam pogledao niz hodnik. Vrata tatine radne sobe već su bila zatvorena. Tata je pisao noću i ceo dan spavao na starom otomanu u svojoj radnoj sobi. Tako je još od prošlog aprila kad je mama umrla. Mogao bi biti i vampir, kako je rekla moja tetka Karolina nakon što je to proleće provela kod nas. Sad ga po svoj prilici neću videti do sutra. Kad se jednom zatvore, ta vrata je bilo nemoguće otvoriti.

Sa ulice se začu trubljenje. Link. Zgrabio sam svoj dronjavi crni ranac i istrčao kroz vrata na kišu. Nebo je bilo toliko mračno da je lako moglo biti i sedam uveče, a ne sedam ujutro. Vreme je već nekoliko dana bilo čudno.

Linkov auto, Kršina iz koje je treštala muzika, stajao je na ulici s upaljenim motorom. Vozio sam se s Linkom u školu još od vrtička kad smo postali najbolji drugovi nakon što je u autobusu podelio sa mnom čokoladicu tvinki. Tek sam kasnije saznao da je pala na pod. Iako smo obojica ovog leta dobili vozačke dozvole, Link je imao auto, ako se to moglo tako nazvati.

Ako ništa drugo, motor Kršine je bar zaglušivao oluju.

Ama je stajala na tremu i s neodobravanjem prekrstila ruke. „Nemoj mi ovde puštati tu glasnu muziku, Vesli Džefersone Linkolne. Nemoj misliti da neću pozvati tvoju mamu i reći joj šta si celo leto radio u podrumu kad si imao devet godina.“

Link se trže. Osim njegove majke i Ame, malo ko ga je zvao njegovim pravim imenom. „Da, gospoja.“ Vrata s mrežom se zalupiše. On se nasmeja, okrećući gume na vlažnom asfaltu dok se polako povukosmo s ivičnjaka. Kao da se dajemo u bekstvo, a tako je manje-više uvek vozio. Samo što nikad nismo pobjegli.

„Šta si radio u mom podrumu kad si imao devet godina?“

„Šta nisam radio u tvom podrumu kad sam imao devet godina?“ Link utiše muziku, što je bilo dobro s obzirom na to da je bila užasna a on se, kao i svakog dana, spremao da me pita kako mi se sviđa. Tragedija njegovog benda *Ko je upucao Linkolna* bila je u tome što zapravo niko od njih nije znao ni da svira ni da peva. Ali on je neprestano pričao o sviranju bubnjeva i selidbi u Njujork nakon mature i o ugovorima za album, koji se verovatno posle neće ostvariti. A verovatnije će, bar tako mislim, vezanih očiju i pijan, zabiti trojku s parkinga sale za fizičko.

Link neće otići na koledž, ali je ipak bio u prednosti u odnosu na mene. Znao je šta želi da radi, ma koliko izgledi za to bili mali. Ja sam imao samo kutiju za cipele puna brošura za koledže koje nisam mogao da pokažem tati. Nije me bilo briga o kojim se koledžima radilo, samo da su bar hiljadu kilometara udaljeni od Getlina.

Nisam želeo da završim kao moj tata, da živim u istoj kući, u istom gradiću u kome sam i odrastao, s istim ljudima, koji nikad nisu sanjali o odlasku odavde.

Kraj nas su se s obe strane ulice nizale pokisle stare viktorijanske kuće, gotovo iste kao onda kad su sagrađene pre više od sto godina. Moja ulica zvala se Pamučni niz jer su se nekada na ove stare kuće nadovezivali kilometri i kilometri pamučnih polja. Sada su se nadovezivale samo na Put 9, a to je otprilike jedino što se ovde promenilo.

Zgrabio sam bajatu krofnu iz kutije na podu automobila. „Da li si sinoć prebacio neku čudnu pesmu na moj ajpod?“

„Kakvu pesmu? Kako ti se čini ova?“ Link pojača svoj najnoviji demo snimak.

„Mislim da je treba doraditi. Kao i sve druge tvoje pesme.“ To isto sam govorio manje-više svakog dana.

„Da, e pa tvoje lice će morati da dorade kad te ja dobro izlupam.“ To isto je, manje-više, on meni govorio svakog dana.

Provrteo sam svoju listu na ajpodu. „Ta pesma. Mislim da se zvala nešto kao *Šesnaest meseca*.“

„Nemam pojma o čemu pričaš.“ Nema je. Pesma je nestala iako sam je slušao tog istog jutra. A znam da to nisam umislio jer mi se još uvek motala po glavi.

„Ako bi da čuješ pesmu, pustiću ti jednu novu.“ Link spusti pogled da namesti pesmu.

„Hej, čoveče, gledaj kud voziš.“

Ali on nije podigao pogled, a ja krajičkom oka ugledah kad ispred nas prodoše neka čudna kola...

Na sekund se zvuci puta i kiše i Link stopiše u tišinu, a sve kao da se kretalo usporeno. Nisam mogao da otrgnem pogled od tog automobila. Bio je to samo osećaj, ne nešto što bi se moglo opisati. A onda auto skliznu kraj nas skrenuvši na drugu stranu.

Nisam prepoznao automobil. Nikada ga ranije nisam video. Ne možete ni zamisliti koliko je to neverovatno jer sam znao svaki automobil u gradu. U ovo doba godine nije bilo turista. Ne bi želeli da rizikuju tokom sezone uragana.

Ovaj auto je bio dugačak i crn, poput pogrebnih kola. Zapravo, bio sam prilično siguran da to i jesu bila pogrebna kola.

Možda je to bilo predznak. Možda će ova godina biti gora nego što sam mislio.

„Evo je. *Crna marama*. Ova će pesma od mene napraviti zvezdu.“

Kad je on podigao pogled, automobil nestade.

2. 9.

Nova devojka

Osam ulica. Toliko je trebalo da pređemo da bismo od Pamučnog niza stigli do gimnazije „Džekson“. Kako ispada, mogao bih ponovo da premotam ceo svoj život prelazeći uzduž i popreko osam ulica, a osam ulica bilo je taman dovoljno da mi izbiju čudna crna pogrebna kola iz glave. Možda ih zato i nisam pomenuo Linku.

Prošli smo pored radnje *Stani&Kupi*, poznatije kao *Stani&Zdipi*. Bila je to jedina prodavnica u gradu i nešto najsličnije marketu što smo imali. I tako biste se svaki put, kad biste visili ispred s prijateljima, ponadali da nećete naleteti na nečiju mamu koja kupuje namirnice za večeru ili, još gore, na Amu.

Primitio sam poznati gran pri parkiran ispred. „Uh–oh. Debeli se već smestio ispred.“ Sedeo je na prednjem sedištu i čitao *Stars end strajps*.

„Možda nas nije video.“ Link je napeto gledao u retrovizor.

„Možda smo najebali.“

Debeli je bio dežurni policajac u gimnaziji „Stounvol Džekson“, kao i ponosni član getlinske policije. Njegova devojka Amanda radila je u *Stani&Zdipi* i Debeli je skoro svako jutro bio parkiran

ispred čekajući da isporuče pecivo. Što baš nije bilo zgodno ako ste, kao Link i ja, stalno kasnili.

Ako ste išli u gimnaziju „Džekson“, morali ste znati rutinu Debelog koliko i svoj raspored časova. Danas nam Debeli mahnu da prođemo i ne podigavši pogled sa sportskog dodatka. Progledao nam je kroz prste.

„Sportski dodatak i lepljiva pogačica. Znaš šta to znači.“

„Imamo pet minuta.“

Uvezli smo Kršinu u školski parking u leri, nadajući se da ćemo se neprimećeni ušunjati pored kancelarije dežurnog profesora. Ali napolju je i dalje lilo i dok smo ušli u zgradu, već smo bili mokri do gole kože, a patike su nam toliko glasno šljapkale da smo komotno mogli i da svratimo unutra.

„Itane Vejte! Vesli Linkolne!“

Stajali smo u kancelariji cedeći se i čekali da dobijemo potvrde za dopunsku nastavu.

„Kasnite prvog dana škole. Tvoja mama će imati štošta da ti kaže, gospodine Linkolne. A ti nemoj da si tako pun sebe, gospodine Vejte. Ama ima da te izdeveta.“

Gospođica Hester bila je u pravu. Ama će, ako već nije, za otprilike pet minuta saznati da sam zakasnio. Tako je to ovde. Moja mama je govorila da poštar Karlton Iton pročita svako pismo koje mu se iole učini zanimljivim. Više se nije ni trudio da ih ponovo zapečati. Ne da je bilo nekih posebnih novosti. Svaka kuća imala je svoje tajne, ali njih je znao svako u ulici. Čak ni to nije bila tajna.

„Gospođice Hester, samo sam vozio polako zbog kiše“ – Link pokuša da bude šarmantan. Nešarmirana, gospođica Hester malko spusti naočari i pogleda u Linka. Lančić na kome su joj naočari visile oko vrata zaklatio se tamo-amo.

„Nemam sad vremena da ćaskam s vama, momci. Moram da popunim vaše potvrde za dopunsku nastavu, gde ćete provesti ovo popodne“, rekla je obojici pružila po jednu plavu potvrdu.

Nego šta nego je imala posla. Još pre nego što zađosmo za ugao, osetismo miris laka za nokte. Dobro došli.

U Getlinu je prvi dan škole zapravo uvek isti. Nastavnici, koji vas sve znaju iz crkve, već u vrtiću bi odlučili da li ste glupi ili pametni. Ja sam bio pametan jer su mi roditelji bili profesori. Link je bio glup zato što je zgužvao stranice Svetog pisma dok su igrali kviz iz Biblije i zato što je jedanput povratio tokom božićne proslave. Zato što sam pametan, dobijao sam dobre ocene za svoje sastave. Zato što je glup, Link je dobijao loše ocene. Pretpostavljam da se niko nije ni trudio da ih pročita. Ponekad bih usred sastava napisao nešto bez veze, tek da vidim da li će nastavnici nešto reći. Nikad niko ništa nije rekao.

Nažalost, isto pravilo nije važno i za testove sa zaokruživanjem. Na prvom času engleskog otkrio sam da je moja sedamstogodišnja nastavnica, koja se zaista zove gospođa Ingliš, očekivala od nas da preko leta pročitamo *Ubiti pticu rugalicu*, tako da nisam prošao prvi kontrolni. Sjajno. Pročitao sam tu knjigu pre možda dve godine. Bila je jedna od maminih omiljenih, ali to je bilo odavno i nisam se baš sećao detalja.

Malo poznata činjenica o meni: ja stalno čitam. Knjige su bile moj jedini izlaz iz Getlina, pa makar samo na neko vreme. Na zidu sobe imao sam kartu i svaki put kad bih pročitao o nekom mestu gde bih želeo da idem, obeležio bih ga na karti. Njujork je bio *Lovac u žitu*. U *divljini* me je odvela na Aljasku. Pročitavši *Na putu*, dodao sam Čikago, Denver, Los Anđeles i Meksiko. Keruak bi vas mogao odvesti gotovo bilo gde. Na svakih nekoliko meseci povukao bih crtu i povezoao oznake. Tanka zelena linija koju ću slediti na putovanju u leto pred odlazak na koledž, ako ikad odem

iz ovog grada. Kartu i to o čitanju zadržao sam za sebe. U ovim krajevima knjige i košarka nisu išli jedno s drugim.

Ni na hemiji nije bilo mnogo bolje. Gospodin Holenbek osudio me, da za partnera u laboratoriji imam Itanomrscu Emili, poznatu i kao Emili Ašer, koja me prezire još od prošlogodišnje igranke, kad sam napravio grešku i uz smoking obuio starke i dozvolio da nas moj tata poveze u zarđalom volvu. Pokvareni prozor koji nikako nije hteo da se zatvori uništio joj je savršeno uvijenu plavu kosu pa je, dok smo stigli do sale, izgledala kao Marija Antoaneta posle spavanja. Emili do kraja večeri nije govorila sa mnom i poslala je Savanu Snou da me šutne tri koraka od činije s punčem. To je manje-više bio kraj te veze.

Momci, još uvek očekujući da ćemo se pomiriti, neprestano su zbijali šale na tu temu. Ipak, nisu znali da se meni ne sviđaju devojke poput Emili. Lepa je, i to je sve. A gledati je nije bilo dovoljno da nadomesti to što ste morali da slušate ono što joj izlazi iz usta. Želeo sam nešto drugačije, nekog s kim sam mogao da pričam o nečem drugom a ne samo o žurkama ili krunisanju na zimskoj igranci. Devojku koja je pametna ili duhovita, ili bar pristojan partner u laboratoriji.

Možda je takva devojka pravi san, ali san je ipak bolji od noćne more. Čak i ako noćna mora nosi suknjicu navijačice.

Preživio sam hemiju, ali je moj dan postao još gori. Naime, ponovo sam ove godine slušao američku istoriju, jedinu istoriju koja se učila u „Džeksonu“, pa je samim tim pun naziv bio suvišan. Drugu godinu zaredom učiću o „Severnjačkoj agresiji“ kod gospodina Lija (nije ni u kakvom srodstvu). Ali, kao što smo svi znali, duhom su gospodin Li i slavni general Konfederacije bili jedno te isto. Gospodin Li je bio jedan od retkih nastavnika koji me je stvarno mrzeo. Prošle godine sam na Linkov izazov napisao sastav na temu „Južnjačka agresija“, a gospodin Li mi je dao keca. Izgleda da nastavnici ponekad ipak čitaju sastave.

Nađoh mesto pozadi pored Linka, zauzetog prepisivanjem beleški s časa koji je prespavao pre ovog. Ali čim sam seo, on prestade da piše. „Brate, jesi čuo?“

„Šta?“

„Ima neka nova devojka u „Džeksonu““

„Ima gomila novih devojaka, cela prva godina, moronu.“

„Ne pričam ti o prvoj godini. Ima jedna nova devojka u našem razredu.“ U bilo kojoj drugoj srednjoj školi nova devojka u drugom razredu ne bi bila ništa novo. Ali ovo je „Džekson“ i nismo imali novu devojku u školi još od trećeg osnovne, kad se Keli Viks doselila s bakom i dekom nakon što su joj tatu uhapsili, jer je u njihovom podrumu u Lejk Sitiju organizovao kladionicu.

„Ko je ona?“

„Ne znam. Drugi čas sam imao građansko sa svim štreberima iz orkestra i znaju samo da svira violinu ili tako nešto. Pitam se da l' je dobra riba.“ Linkove misli, kao i većini momaka, bile su usmerene samo na jedno. Razlika je bila jedino u tome što su Linkove direktno izlazile na usta.

„Znači ona je štreber iz orkestra?“

„Ne. Muzičar. Možda kao i ja voli klasičnu muziku.“

„Klasičnu muziku?“ Jedinu klasičnu muziku koju je Link ikad slušao – čuo je u zubarskoj ordinaciji.

„Znaš već, klasici. *Pink Floyd. Black Sabbath. The Stones.*“

Nasmejala se.

„Gospodine Linkolne. Gospodine Vejte. Izvinjavam se što prekidam vaš razgovor ali, ako nemate ništa protiv, ja bih da počnem.“

Glas gospodina Lija bio je jednako zajedljiv kao i prošle godine, a njegova masna začesljana kosa i fleke od znoja jednako grozni. Razdelio je fotokopije istog nastavnog plana koji verovatno koristi već deset godina. Obavezno je učestvovanje u rekonstrukciji Građanskog rata. Naravno da jeste. Mogao bih jednostavno da pozajmim uniformu od rođaka koji su radi zabave vikendima učestvovali u rekonstrukcijama. Blago meni.

Posle zvona Link i ja smo visili u hodniku kod svojih ormarića nadajući se da ćemo videti novu devojku. Slušajući Linka, pomislili biste da mu je već buduća srodna duša, član benda a verovatno i partner u još koječemu o čemu nisam želeo ni da čujem. Ali ono što smo videli bilo je previše, Šarlot Čejs u dva broja manjoj suknjici od džinsa. Što je značilo da do ručka nećemo ništa saznati jer nam je sledeći čas bio AJZ, američki jezik znakova, i razgovor je bio strogo zabranjen. Niko nije bio toliko dobar u jeziku znakova čak ni da pokaže „nova devojka“, naročito zato što je AJZ bio jedini čas koji smo imali zajedno sa ostatkom košarkaškog tima „Džeksona“.

U timu sam od osmog razreda, kad sam za jedno leto izrastao dvadeset centimetara i bar za glavu prerastao sve ostale u razredu. Osim toga, kad su vam oba roditelja profesori, morali ste da se bavite nečim normalnim. Ispostavilo se da mi dobro ide košarka. Kao da sam uvek znao gde će igrači suprotnog tima dodati loptu, a tako sam dobio i mesto gde ću svakog dana sedeti u kafeteriji. U „Džeksonu“ je to nešto značilo.

Danas je to mesto vredelo još više jer je Šon Bišop, naš plejmejer, zapravo video novu devojku. Link je postavio jedino pitanje koje je svima njima bilo važno: „I, je l' dobra riba?“

„Prilično dobra.“

„Dobra kao Savana Snou?“

Kao na mig, Savana – merilo po kome su ocenjivane sve ostale devojke u „Džeksonu“ – ušeta u kafeteriju, ruku podruku s Itano-mrscem Emili i svi zinusmo jer je Savana, visoka sto sedamdeset centimetara, imala najsavršenije noge koje ste ikad videli. Emili i Savana gotovo da su bile jedna osoba, čak i kad nisu bile u uniformi navijačica. Plava kosa, japanke i toliko kratke suknje od džinsa da su mogle da prođu i kao kaiševi. Savana je imala noge, ali Emili je bila ta kojoj su leti svi momci na jezeru odmeravali gornji deo bikinija. Kao da nikad nisu nosile knjige, samo sićušne metalik torbice pod miškom, jedva dovoljne za mobilni telefon, na kome bi Emili samo u retkim prilikama prestala da kucka poruke.

Razlika među njima svodila se na njihove različite položaje u navijačkom timu. Savana je bila kapiten i osnova: jedna od devojaka koje su držale još dva reda navijačica u čuvenoj piramidi Divljih mačaka. Emili je bila letačica, devojka na vrhu piramide koju su bacali dva-tri metra u vazduh kako bi izvela salto ili neku drugu ludu navijačku vratolomiju koja se lako mogla završiti slomljenim vratom. Emili bi rizikovala sve da ostane na vrhu te piramide. Savana nije morala. Kad bi Emili zafrljačili, piramida je i bez nje sasvim lepo opstajala. Ako bi se Savana pomerila i centimetar, cela konstrukcija bi se srušila.

Itanomrzac Emili je primetila da zurimo i mrko me pogledala. Momci se nasmejaše. Emori Votkins me potapša po leđima. „Skroz te je sludela, Vejte. Znaš ti Emili, što se više mršti, to te više voli.“

Danas nisam želeo da mislim o Emili. Želeo sam da mislim o Emilinoj suprotnosti. Nije mi izlazila iz glave još otkako ju je Link spomenuo na istoriji. Nova devojka. Mogućnost da je to neko drugačiji, s nekog drugačijeg mesta. Možda neko čiji je život bogatiji od našeg, pa, valjda, i mog.

Možda čak i neko koga sam sanjao. Znao sam da je to maštarija, ali sam želeo da verujem u to.

„I, jeste li čuli za novu devojku?“ Savana sede Erlu Petiju u krilo. Erl je bio kapiten našeg tima i povremeno Savanin dečko. Trenutno su bili zajedno. On je milovao njene narandžaste noge, zalazeći toliko visoko da nisi znao gde da gledaš.

„Šon nam je baš pričao. Kaže da je dobra riba. Ubacićeš je u tim?“ Link uze nekoliko prženih krompirića s mog poslužavnika.

„Teško. Da vidiš samo kako je obučena.“ Prvi minus.

„I koliko je bleđa.“ Drugi minus. Što se Savane tiče, nikad se ne može biti previše mršav ili preplanuo.

Emili sede pored Emorija i malo se previše nagnu preko stola. „Je l' vam rekao *ko* je ona?“

„Kako to misliš?“

Emili napravi dramsku pauzu.

„Ona je nećaka starog Rejvenvuda.“

Za ovo joj nije bila potrebna dramska pauza. Kao da je sav vazduh isisala iz prostorije. Nekoliko momaka prasnu u smeh. Mislili su da se šali, ali ja sam primetio da je ozbiljna.

Treći minus. Izbačena je. Toliko daleko da je više nisam ni video. Mogućnost da se pojavi moja devojka iz snova nestade pre nego što sam stigao da zamislim naš prvi sastanak. Bio sam osuđen na još tri godine s devojkama poput Emili Ašer.

Mejkon Melkisedek Rejvenvud bio je pravi samotnjak. Reći ću samo da se dovoljno sećam knjige *Ubiti pticu rugalicu* da znam kako pored starog Rejvenvuda Bu Redli deluje kao najdruštveniji čovek na svetu. Živeo je u staroj oronuloj kući, na najstarijoj i najzloglasnijoj plantaži u Getlinu, i mislim da ga niko u gradu nije video još pre mog rođenja, a možda i duže.

„Ti to ozbiljno?“ upita Link.

„Skroz. Karlton Iton rekao je mojoj mami juče kad nam je doneo poštu.“

Savana klimnu glavom. „I moja mama je čula isto. Doselila se kod starog Rejvenvuda pre nekoliko dana iz Virdžinije ili Merilenda, ne sećam se.“

Nastaviše da pričaju o novoj devojci, o njenoj odeći i kosi, njenom ujaku i tome kakva je verovatno čudakinja. To sam najviše mrzeo u Getlinu. To što su svi imali nešto da kažu o svemu što pomeneš ili uradiš ili, u ovom slučaju, nosiš. Samo sam zurio u makarone u svom tanjiru koji su plivali u narandžastoj tečnosti ne mnogo nalik na sir.

Još dve godine i osam meseci. Moram otići iz ovog grada.

Sala za fizičko služila je za probe navijačica posle nastave. Kiša je konačno popustila pa je košarkaški trening bio na otvorenom terenu, sa sve ispucalim betonom, iskrivljenim obručima i bari-cama jutarnje kiše. Morali ste paziti da ne pogodite pukotinu koja

se poput Velikog kanjona protezala sredinom terena. Izuzev toga, odatle ste mogli da vidite skoro ceo parking i dok se zagrevate, da posmatrate najveći deo društvenih zbivanja u „Džeksonu“.

Danas mi ruka nije mašila. Ubacio sam sedam od sedam bacanja s linije za trojku, baš kao i Erl, koji me je pratio iz pogotka u pogodak.

Zum. Osam. Činilo se je da je dovoljno samo da pogledam u mrežu i lopta bi ušla. Bilo je takvih dana.

Zum. Devet. Erl se nervirao. Primećivao sam to po tome kako je sve jače i jače tapkao loptu kad god bih pogodio koš. On je bio naš drugi centar. Imali smo prećutni dogovor: ja njega pustim da vodi glavnu reč, a on mene ne gnjavi ako mi se svaki dan posle treninga ne visi ispred *Stani&Zdipi*. Dojadi čoveku da uz grickalice slim džim stalno ponavlja iste priče o istim devojkama.

Zum. Deset. Nisam mogao da promašim. Možda je to samo genetika. Možda nešto drugo. Nisam uspeo da provalim ali, otkako mi je mama umrla, nisam više ni pokušavao. Čudo da sam uopšte i dolazio na trening.

Zum. Jedanaest. Iza mene Erl progunđa i još jače odbi loptu. Suspregao sam smeh i, spremajući se za sledeće bacanje, pogledao ka parkiralištu. Ugledao sam zamršenu dugu crnu kosu za volanom dugačkog crnog automobila.

Pogrebna kola. Zaledio sam se.

A onda, ona se okrenula i kroz otvoren prozor ugledah devojkicu kako zuri u mene. Bar mi se učinilo da je vidim. Lopta udari o rub i odskoči do ograde. Iza sebe sam začuo poznati zvuk.

Zum. Dvanaest. Erl Peti je mogao da odahne.

Dok se automobil udaljivao, pogledao sam preko terena. Ostali momci stajali su kao da su upravo videli duha.

„Je l' to...?“

Bili Vots, naš napadač, klimnu glavom držeći se jednom rukom za žičanu ogradu. „Nećaka starog Rejvnevuda.“

Šon mu dobaci loptu. „Da. Baš kô što rekoše. Vozi njegova pogrebna kola.“

Emori odmahnu glavom. „Bogme je **riba**. Kakva šteta.“

Nastaviše da igraju, ali pre nego što je Erl izveo sledeće bacanje, ponovo zarominja kiša. Za pola minuta uhvatio nas je najsnažniji pljusak tog dana. Stajao sam, puštajući da kiša dobuje po meni. Mokra kosa padala mi je u oči zaklanjajući ostatak škole i tima.

Loš predznak nisu bila samo pogrebna kola, već i devojka.

Nekoliko minuta prepustih se nadi. Da možda ova godina neće biti kao i sve ostale, da će se nešto promeniti. Da ću imati nekog s kim ću pričati, nekog ko me stvarno kapira.

Ali imao sam samo uspešan dan na terenu, a to nikad nije bilo dovoljno.

2. 9.

Rupa u nebu

Pržena piletina, krompir-pire i sos, boranija i dvopek – sve gnevno ohlađeno i zgrušano stoji na šporetu, tamo gde ga je Ama ostavila. Obično bi mi podgrevala večeru dok ne dođem kući s treninga, ali ne i danas. Bio sam u velikoj nevolji. Ama je, besna, sedela za stolom, jela bombone s cimetom i škrabala po ukrštenici *Njujork tajmsa*. Tata se krišom pretplatio na nedeljno izdanje jer je u ukrštenicama iz *Stars end strajpsa* bilo previše pravopisnih grešaka, a one u *Riders dajdžestu* bile su prekratke. Ne znam kako je to uspeo da proturi pored Karltona Itona, koji bi se postarao da ceo grad sazna kako smo mi previše dobri za *Stars end strajps*, ali nema šta moj tata ne bi uradio za Amu.

Ona gurnu tanjir ka meni gledajući me kao da me ne gleda. Počeo sam da trpam hladan pire i piletinu u usta. Ama je najviše mrzela kad se hrana ostavi u tanjiru. Trudio sam se da se držim na odstojanju od vrha njene posebne crne olovke broj dva, korišćene samo za ukrštenice, koja je bila toliko oštra da je stvarno mogla ubosti do krvi. Danas je to moglo da se dogodi.

Slušao sam ravnomerno udaranje kiše po krovu. Ništa se više nije čulo. Ama lupi olovkom o sto.

„Sedam slova. Zatočeništvo ili bol dosuđeni za zločin.“ Još jednom me je prostrelila pogledom. Strpao sam punu kašiku krompira u usta. Znao sam šta sledi. Sedam vodoravno.

„K.A.Z.N.I.T.I. Iliti ukoriti. Iliti, ako ne možeš da se pojaviš na vreme u školi, nećeš izaći iz ove kuće.“

Pitao sam se ko ju je zvao da joj kaže da sam zakasnio. Iako je već bila oštra, ona je zareza u svom starom automatskom rezaču na pultu. I dalje je odlučno izbegavala da me pogleda, što je bilo još gore nego da me gleda pravo u oči.

Prišao sam joj dok je oštrila olovku i obgrlivši je, snažno je stisnuo. „Ma daj, Ama. Nemoj da se ljutiš. Jutros je pljuštalo. Ne želiš da po kiši vozimo prebrzo, zar ne?“

Ona izvi obrvu, ali joj se lice smekša. „E pa, čini se da će padati kiša odsad pa do dana kad budeš ošišao tu kosu, pa bi ti bilo bolje da smisliš kako ćeš stići u školu pre tog zvona.“

„Da, gospoja.“ Još jednom sam je stisnuo i vratio se svom hladnom krompiru. „Nećeš verovati šta se danas dogodilo. Dobili smo novu devojkicu u razredu.“ Ne znam zašto sam to rekao. Valjda mi se još motalo po glavi.

„Misliš da ne znam za Linu Djukejn?“ Zagrcnuo sam se dvopek. Lina Djukejn. Na Jugu izgovoreno da se rimuje s kiša.* Kako ju je Ama razvukla pomislili biste da reč ima još jedan slog više. Dju-ke-jen.

„Tako se zove? Lina?“

Ama mi gurnu čašu čokoladnog mleka. „I da i ne, a i ne tiče te se. Ne treba da se petljaš u stvari o kojima ništa ne znaš, Itane Vejte.“

Ama je uvek govorila u zagonetkama i nikad nije otkrivala više od toga. Nisam bio u njenoj kući u Vejders Kriku još otkad sam bio klinac, ali znam da većina meštana jeste. Ama je bila najugledniji tumač tarot karata u krugu od stotinak kilometara od Getlina, baš kao i njena majka i baba pre nje. Šest generacija gatara. Getlin je

* Prezime *Duchannes* izgovara se slično kao reč *rain* – kiša. (Prim. prev.)